

אנחנו כותבים יומן

פתחוֹם דפָנָה כִּבְרָה לֹא פַעֲשָׂה יוֹתָר. הִיא אָמָרָה: "אָה... אֵת
זֶה אַנְיִכְלֶה לְעֵשָׂות".

עֲכַשְׂיוֹ כִּבְרָה הַרְבָּה יָלְדִים יַדְעָו מַה דַעַתָם.
לְמַשָּׁל, עֻזְזִי אָמָר: "נְסָפָר לְיוֹמָן דְּבָרִים שְׁמָחִים וְגַם
דְּבָרִים עָצֹובִים", וּמִיכָל אָמָרָה: "נְגַלָּה לוֹ סְזָדוֹת".
וּשְׁרִירִי, הַחֲבָרָה שֶׁל מִיכָל, הַוּסִיפה: "אָפִילוּ אֶת הַסְּזָדוֹת
הַכִּי סְזָדוֹת". הַמֹּרֶה חַנָּה שְׁמַעָה אֶת כָל הַילְדִים וְאָמָרָה:
"אַנְיִכְתֹּחֶה שְׁתְּצַלְלֵי כֶּתֶב יוֹמָנִים יִפְיִים. וְאַנְיִחְשַׁבְתָּ
שְׁפָאַשֵּׁר תְּחִילֵי כֶּתֶב תְּرֵצֵוֹ כָּל יוֹם לְכֶתֶב בַּיוֹמָן".
הַמֹּרֶה חַנָּה כָּתַבְתָּה עַל הַלְוִוח אֶת המלה "יוֹמָן", אַחֲרֶכָךְ
הִיא הַדְגִּישָׂה אֶת הָאוֹתִיות יוֹמָן, וְכָל הַפִּיתָה קָרְאָה "יוֹם".
"נְכוֹן", אָמָרָה הַמֹּרֶה חַנָּה, "לְיוֹמָן קֹרְאִים כֵּךְ כִּי כּוֹתְבִים
בּוֹ מָה שְׁקֹרֶה כָּל יוֹם". וְאַנְיִחְשַׁבְתִּי לְעַצְמִי: וְאֵם אָכְתֹּב
בּוֹ רַק פָּעַם בְּשָׁבוּעַ, אֵיךְ אָקְרָא לוֹ? תְּרִ依ִן אֵין לִי זָמָן לְכֶתֶב
כָּל יוֹם. אַנְיִכְרֵיד גַּם לְהַסְּפִיק לְשַׁחַק פְּדוּגָל, לְטַפֵּל
בְּתוֹכִים שְׁלִי וְלִקְרֹא סְפִּירִים.

לְהַתְּרָאֹת
אַנְיִי — דָן

ג.ב.
הַילְדִים קֹרְאִים לֵי "דָן הַמְּדֻעָן" כִּי הם יוֹדְעִים שְׁאַנְיִי קֹרְאָ
בְּלִי סּוֹף, בִּיחוֹד סִיפּוֹרִים עַל בָּעֵלִי חַיִים. אֲבָל אַנְיִחְשַׁבְתָּ
שְׁהָם קֹרְאִים לֵי כֵךְ בְּגַלְל הַחֲרוֹז.

שְׁלָום,
שְׁמַיְּ דָן וְאַנְיִ חַלְמִיד פִּיהָ ג' בְּבֵית הַסְּפָר "יְבָנָה".
אַנְיִ עָזָד לֹא כָל-כָךְ יוֹדָע אֵיךְ כּוֹתְבִים יוֹמָן, כִּי זֶה הַיּוֹמָן
הַרְאָשׁוֹן שְׁאַנְיִ כּוֹתָב. בְּכָלָל, לְכֶתֶב יוֹמָן זֶה לֹא הַרְעִיוֹן
שְׁלִי.

זֶה הִיא הַרְעִיוֹן שֶׁל הַמֹּרֶה חַנָּה. הִיא הַצִּיעָה לְכֶתֶב
יוֹמָנִים וְכָל הַפִּיתָה הַסְּפִימָה. אֲבָל אַוְלִי כִּדְאי שָׁאַסְפֵּר
הַכּוֹל לְפִי הַסְּדָר.

אֶזְכְּלֵל:
בְּתִחְיִלָת הַשָּׁנָה (זֶה הִיא לִפְנֵי שְׁבּוּעִים) הַמֹּרֶה חַנָּה
גָּכְנָסָה לְפִיכְתָה וְאָמָרָה: "הַשָּׁנָה, יְלִדִים, נְכֶתֶב כָּל נָנוֹ
יוֹמָנִים, בְּסֹוף הַשָּׁנָה כָל יְלִדִים שִׁפְרֹר יִפְהַר מֵהַיּוֹן שְׁלֹו
וַיִּקְרָא אָזֶה לִילְדִי הַפִּיכְתָה, וְאַוְלִי אָפִילוּ נְכֶרֶז אֶת כָל
הַסִּיפּוֹרִים לְסִפְר מַעֲנִין. מַה דַעַתְכֶם?"

בְּהַתְּחִלָה לֹא יָדַעַנוּ מַה לְהַגִּיד. גַם אַנְיִ לֹא יָדַעַת מַה
דַעַתִי. רַק דָפָנָה אָמָרָה קָצָת בְּכָעַס שְׁהָיָה לֹא יוֹדָעַת
לְהַמִּצְיאָה סִיפּוֹרִים. אַנְיִחְשַׁב שְׁהָמֹרֶה חַנָּה יָדַעַת שְׁדָפָנָה
תָגִיד שְׁהָיָה לֹא יוֹדָעַת, וְהַמֹּרֶה חַנָּה הַכִּינָה תְּשׁוּבָה
לְדָפָנָה.

הַמֹּרֶה חַנָּה אָמָרָה: "כְּשִׁפְכּוֹתִים יוֹמָן לֹא צָרִיךְ לְהַמִּצְיאָה,
אָפָשָׂר לְכֶתֶב עַל דְּבָרִים שְׁקָרוּ בְּאַמְתָה. אָפָשָׂר גַם לְסִפְר
לְיוֹמָן מַה שְׁחוֹשְׁבִים, מִמֶּשׁ כִּמוֹ שְׁמַסְפָּרִים לְחַבָּר או
לְחַבָּרָה."

אומרים סליחות

"ס-ליחות, חכם אהרון, ס-ליחות
ס-ליחות, חכם אליהו, ס-ליחות."
והשמש האשכנזי היה נוקש בדלה ומוזמר:
"ישראל עם קדושים, עירנו נא,
לעבודת הבורא!"

כל עדיה והנוטח שלה. כל שכונה ומנהגי ההשכמה שלה.
היום יש לנו שעון מעוזר, חבל. כי אני חושב, שפעם היה
יותר נעים לקום לסליחות.
לפעמים אני חושב שאולי כדי להמציא שעון מעוזר
שיגיד "ס-ליחות", כמעט כמו פעם.

עדוי

שלום.
עוד מעט יסתומים חודש אלול, חודש הרוחמים והסליחות.
מרגשיים שהוא חודש אלול, אפילו אפשר לדעת שבעוד
כמה ימים יחול ראש השנה.

איזה יודעים?

שומעים את ניגוני הסליחות העולמים מבית הכנסת.
בית הכנסת שלנו נמצא במרכז השכונה. לפניו שבועיים
חנכנו אותו.
זהו בית הכנסת גדול ויפה וمتקיים בו שני מניניהם של
אומנים סליחות: מנין ספרדי ומנין אשכנזי. הספרדים
התחלו לומר סליחות בראש חודש אלול והאשכנזים
התחלו — שבוע לפניו ראש השנה. עכשו שני המנים
אומרים סליחות, אבל לא באותו זמן.
ב堙ה אפשר לשמע נعيימות של סליחות ממניין
האשכנזים, ולפנות בוקר מתפללי המניין הספרדי
משפימים לומר סליחות. כך יכול כל אחד בשכונה
להתפלל לפי מנהג אבותיו.

סבא שלי נולד בירושלים. בשכונה שלו היה שם
בית-הכנסת עזבר מבית לביית ומעיר את המתפללים,
הרחוב היה חשוך והשמש היה נושא בידו עששית נפתח.

ואיך היה השימוש מעיר את המתפללים?
חלוי אם המניין היה ספרדי או אשכנזי.
לכל עדיה היה ניגון ממשה.

השמש הספרדי היה נוקש בדלה וקורה:

בְּנִינָה סֻכָּה שֶׁל יַלְדִים

לפי הגובה של הסופה. אבא שלו שהוא גבוק יותר מכל האבות ציריך לכופף את הראש כשהוא נכנס לסופה, ובתוך הסופה אנחנו מציעים לו לשבט כדי שלא יקלקל לנו את השרשאות והסליטות. אבל אף על פי שהסופה מוסכמת אחרoot, היא כשרה למחרין.

בנינו את הסופה כמהט בעצמנו. אבא נתן לנו מעט עצות
ורלווי אחוי גודול עוזר לנו. אבל רק קצת.

יואכִיבְּ בֵּבְיאָ מִן הַבֵּית כֶּרֶזָה עַל הַאוֹשְׁפִּיזִין, וּכְולָנוּ גְּרוֹנוּ
וְהַדְּבָקָנוּ בְּמֻזָּן שְׁרֵשָׁרָאָתָן צְבָעָנוֹת. שׁוֹלְמִית עֲשָׂתָה גַּם
סְלִסְלִותָן וּפְרָחִים" (פִּי הִיא הַצִּירָה שֶׁל הַכִּיתָה).
בְּחֹלְלַ המֹועֵד נִפְגַּשְׁנוּ בְּסֻופהּ שְׁלָנוּ וְשָׁם שִׁיחַקָּנוּ וּבִילַינוּ
כָּל הַיּוֹם, וּכְשַׁהְגִּיעַ זָמֵן הַאֲרוֹזָה, לֹא הִיְתָה בָּעִיה. אֲכַלְנוּ
הַנְּגָב וְאַחֲרַ-נְגָב יָכוֹלוּגָה לְהַמְשִׁיד וְלִשְׁחַק.

חמיד בשבטה שואלה אotti של מי הסופה הכי יפה בשכונה, אני אומר שהסופה הכי יפה היא של המשפחה שלי. השנה לא כל כך ידעת מה לענות. אבל אחרי שחשבתי קצת אמרתי: "בטוח שסוכת הילדים הייתה הckerיפה, כי את הסוכות של הבית הילדים קישטו רק קצת ואת הסופה של הילדים הם קישטו בהמונן קישוטים". אבל בכלל חשבתי: הסופה שלנו הכי שוניה, כי בנינו אותה בעצמננו וכי קישטנו אותה לפי הטעם שלנו. בקיצור, הסופה שלנו הכי מוצלחת כי היא רק שלנו.

לכל ילד יש סופה שאבא שלו בונה. אבל אנחנו רצינו
סופה שתיה רק שלנו, של הילדיים. עופר הציע שנבנה
סופה על העץ וזאת תהיה סופה סודית. וכך גם נוכל
לחסוך עבורה ולא לגוזם סכה.

אבל דן שיזע הפל אמר: "אי אפשר!"
במחלאנו מאוד.

"למה אי אפשר?" אמרתי, "הרי בחושך הגדל בנינו לנו בית סודי על העץ ובכלל לא היה קשה לבנות אותו?" ואז דן הזפיר לנו שהסק צרייך להיות מלאש מן הקרקע.

ונוכל לבנות סופה על העץ רק אם נגוזם את העץ.
בסוף החלנו לבנות את הסופה בחרז בית הספר. לעוזי
היה רעיון. הוא אמר שאפשר להשען את הסופה על קיר
הבניין וכך תחיה לנו כבר דופן אחד לסופה. בכלל, כדי
שהסופה תהיה כשרה, מספיק שהיהו לה רק שתי דפנות
ועוד חצי דופן, אבל אנחנו רצינו סופה יפה ומהודרת.
אנחנו רצינו לتلות הרבה קישוטים על הקירות, ולכן
החלנו לבנות סופה שהיא שיהיו בה נסף על הקיר הקשים עוד
שתי דפנות שלמות ועוד דופן אחד עם פתח. הנה כך:
חילקנו בינהו את העבודה. יואב, צחי ואודי ה比亚ו או
הקרשים, אורן דאג לפטיש ולמסמרים, שולמית, יפעा
ודגנית ה比亚ו שמיכות ישנות מהבית ודין ה比亚 סדרניב
אהרי שנרעש של עבודה קשה עד מהה סופה.

הַלְּבָדָה גַּבְדָּל לְהַאֲזָמֵן וְשָׂנֵן מִפְּגַּבְּה שָׁלֵל יַלְדִּים.

איך יודעים?

שְׁמָחַת תּוֹרָה הוּא בְּאֶמֶת חָג שְׁמָחָה

פתחוּם הגָּבָאי הַכְּרִיז: "כָּל הַנְּעָרִים — צָאן קָדְשִׁים!" מִיהְרָתִי אֶל הַבִּימה. כָּל הַיִלְדִּים עָלוּ עַל הַבִּימה. הַתְּרוּגָשִׁי נֹרֶא. עַמְדָנוּ צִפּוּפִים וְאַבָּא שְׁלֵי וְעַזְוֹד שְׁלֹושָׁה אֲבוֹת פְּרָשָׂוּ מַעַלְינוּ טְלִית, כְּמוֹ חֻופָה.

הַחֹזֶן אָמַר אֶת הַבְּרָכָה, וְאַנְחָנוּ חֹזְרָנוּ אַחֲרֵיו בְּקוֹל.

אַחֲרִיכֶךָ נָתָנוּ לָנוּ מִשְׁקָה וּעֲנָגָה.

אָבָא לִיטְפֵּף אֶת רָאשֵׁי וְאָמַר: "יִישָר פָּותָח, בָּן." וּדוֹיד — הַשְׁכַּן שְׁלָנוּ, לְחַזֵּק אֶת יָדֵי (כְּמוֹ שְׁלוֹחָצִים לְגָדוֹלִים) וְאָמַר: "חַזָּק וּבְרוּךְ — בָּחוֹר!"

הַרְגָּשָׁתִי כָּאֵלָיו שְׁאַנִי כָּבֵר בַּר־מַצּוֹנָה.

בְּמֹצְאֵי הַחָג הַשְׁתְּתִפְתִּי בְּהַקְפּוֹת שְׁנִיוֹת.

נָתָנוּ לִי לְرַקּוֹד עִם סְפָר תּוֹרָה קָטָן. רַקְדָתִי כָּל הַעֲרָב. לְמִקְרָת שָׁאל אֹתוֹתִי סְבָא: "אֵיךְ הִי בְּחָג?" וְאַנְיָעַנְתִּי: "שְׁמָחַת תּוֹרָה הוּא בְּאֶמֶת חָג שְׁמָחָה, אֲבָל מַעֲיִיר מָאוֹד."

מתי

בְּשְׁמָחַת תּוֹרָה כָּלּוּם שְׁמָחִים. יְזִדְעִים אֵת זה לְפִי הַשָּׁם שְׁלַחְתָּה תּוֹרָה" שְׁפִירְזָשׂוּ שְׁמָחִים בְּתּוֹרָה.

ולִמְהַשְּׁמָחִים?

כִּי בַּיּוֹם הַזֶּה מִסְיִים אֶת קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּסֶפֶר "דְּבָרִים" וּמִתְחִילִים שָׁוֹבֵל קְרֹוא אֶת הַתּוֹרָה מִ"בְּרָאִשָּׁת".

לִפְנֵי הַחָג הַמּוֹרֶה כְּתָבָה עַל הַלּוּחָה אֶת הַפְּסָוק מִסֶּפֶר תְּהִלִּים

טוֹב לִי תּוֹרָת פִּיךְ מַאֲלֵפִי זָהָב וְכַסֶּף. (תְּהִלִּים קִיט, עֲבָדָה)

אַחֲרִיכֶךָ לִימְדָה אָזְנָנוּ הַמּוֹרֶה אֶת הַמְנֻגִּינה לְפִסּוֹק.

בְּשְׁמָחַת תּוֹרָה רַקְדָנוּ עִם הַתּוֹרָה וּשְׁרָנוּ אֶת הַשִּׁיר הַזֶּה

לְכָבֹוד הַתּוֹרָה.

כָּל הַיִלְדִּים רַקְדוּ וְשְׁמָחוּ, אֲבָל אַנְיָשָׁמַחַת הַכִּי, כִּי אָבָא שְׁלִי הַיָּה תְּחִנָּן בְּרָאִשָּׁת. כָּלּוּם לְחַצֵּז אֶת יָדוֹ וְכַרְכוּ אֹתוֹ,

וְאַנְיָה הִי גָּאהּ מָאוֹד.

אֲנִי אוֹהֵב את שְׁמָחַת תּוֹרָה בְּגַלְלֵי הַרִּיקְנוֹדִים וּבְגַלְלֵי הַדְּגָלִים, אֲבָל הַכִּי אֲנִי אוֹהֵב את הַחָג בְּגַלְלֵי הַעַלְיוֹת לְתּוֹרָה של "כָּל הַנְּעָרִים".

הַמְתִּפְלִלִים שְׁבַבִּית הַכְּנִסֶּת מִתְחָלְקִים לְמִנִּינִים קָטָנים וּקְוֹרָאים בְּתּוֹרָה. כָּלּוּם עֲזָלִים לְתּוֹרָה וּמִבְּרָכִים אֶת בְּרַכָּת הַתּוֹרָה.

בְּשְׁמָחַת תּוֹרָה גָּם אָנְחָנוּ, הַיִלְדִּים, מִבְּרָכִים כְּמוֹ גָּדוֹלִים. כָּל שָׁנה אָנִי מַחְפֵּה לְרַגְעָה שֶׁל "כָּל הַנְּעָרִים".

גָּם הַשָּׁנה חִיפְתִּי בְּלִי סְבָלּוֹנֹת.

כָּל הַזָּמֵן חִשְׁבָתִי, מַתִּי כָּבֵר יָכִירֵנוּ הַגָּבָאי: "כָּל הַנְּעָרִים"?

הנאה
לעוזר

מה עושים בדמי חנוכה?

אבא נוֹתֵן לִי שֶׁטֶר שֶׁל חֲמִישָׁה שְׁקָלִים וְכָל הַחֲנוּכָה אָנִי
חוֹשֵׁב מֵה בְּדָאי לְעַשּׂוֹת בְּכֶסֶף. לְשַׁחַק אֵין לִי חִשְׁקָה, כִּי אִם
מִפְסִידִים זֶה עַצְׁוֹב מְאֹוד, וְאִם מְרוֹווִיחִים אֵז לֹא נָעִים
שַׁחַחַבְרַה הַפְּסִיד ...

לְפָעָמִים אָנִי הַזְּלֵךְ עִם חֶבְרִים לְסֶרֶט וּמְשָׁלָם מִדְמִי
הַחֲנוּכָה, אֲבָל בְּדָרְךְ כָּל אַחֲרֵי שָׁאַנִּי מְבָלָה בְּחֲנוּכָה
בְּשַׁאֲר בַּיִדִי עַזְׂדָּק סְכוּם פֶּסֶף, וְאַנְּיַא לֹא יוֹדֵעַ מָה לְעַשּׂוֹת בָּו.
הַשָּׁנָה קִיבְּלָתִי דָמִי חֲנוּכָה מְכֻל בְּגַנְיִי הַמְשָׁפָחָה: מָאָבָא,
מִסְבָּא, מַהְדוֹד וְאֲפִילוֹ מַאֲחֵי הַגְּדוֹלָה. אַחֲרֵי שְׁבִילִיתִי יִפָּה
בְּחֲנוּכָה וְקִנְיָתִי לִי סְפֶר שְׁבָחָרָתִי בְּחֲנוּכָה הַסְּפָרִים, אַחֲרֵי
כָּל זֶה — נְשָׁאָרוּ בַּיָּדִי עַשְׂרָה שְׁקָלִים.

הַפָּעָם, יָדַעַתִּי מָה אָעָשָׂה בְּכֶסֶף.

אַחֲרֵי הַחֲגָה הַתְּכִנָּסוּ כָּל לִידֵי הַשְׁכּוֹנָה בְּמוֹעֵדָן.
רַמְיָה המדריך אמר: "הַיּוֹם יְלִדִים נְסֶפֶר עַל הַחֲגָה. מֵרֹצֶחֶת
לְדָבָר רַאשׁוֹן?"
כָּלּוּם שְׁתָקוּ וְאַנְּיַ אָמָרָתִי: "יְלִדִים יִשְׁלַׁי דָעִין וְאַנְּיַ רֹצֶחֶת
לְשַׁתְּרֵי אַתְּכֶם".

כָּל הַיְלִדִים הַקְשִׁיבוּ וְאַנְּיַ הַמְשָׁכְתִי: "בְּוּנְדָאי קִיבְּלָתָם
כָּלֶם דָמִי חֲנוּכָה. וְאַוְלִי נְשָׁאָר לְכָם פֶסֶף שְׁלָא
הַשְׁתָמָשָׁתָם בָו. אַנְּיַ מְצִיעַ שְׁתָחִיה לְנוּ קַוְפָה שְׁתִיקְרָא
'קַוְפָה הַיְלִדִים' וְבָה נְחַסּוּ כְּוֹלָנוּ יְחִיד כֶּסֶף".

"וּמָה נְعַשָּׂה בְּכֶסֶף?" הַתְּעִנְיָנִין עֲזֹזִי.
"כָּל מִינֵי דָבָרִים." אָמָרָתִי, אֲבָל בְּעַצְם לֹא יָדַעַת מָה
לְעַנּוֹת לְעַזְזִי.

חֲנוּכָה הוּא הַחֲגָה הַאֲהֹוב עַלְיִי בַּיּוֹתָר.

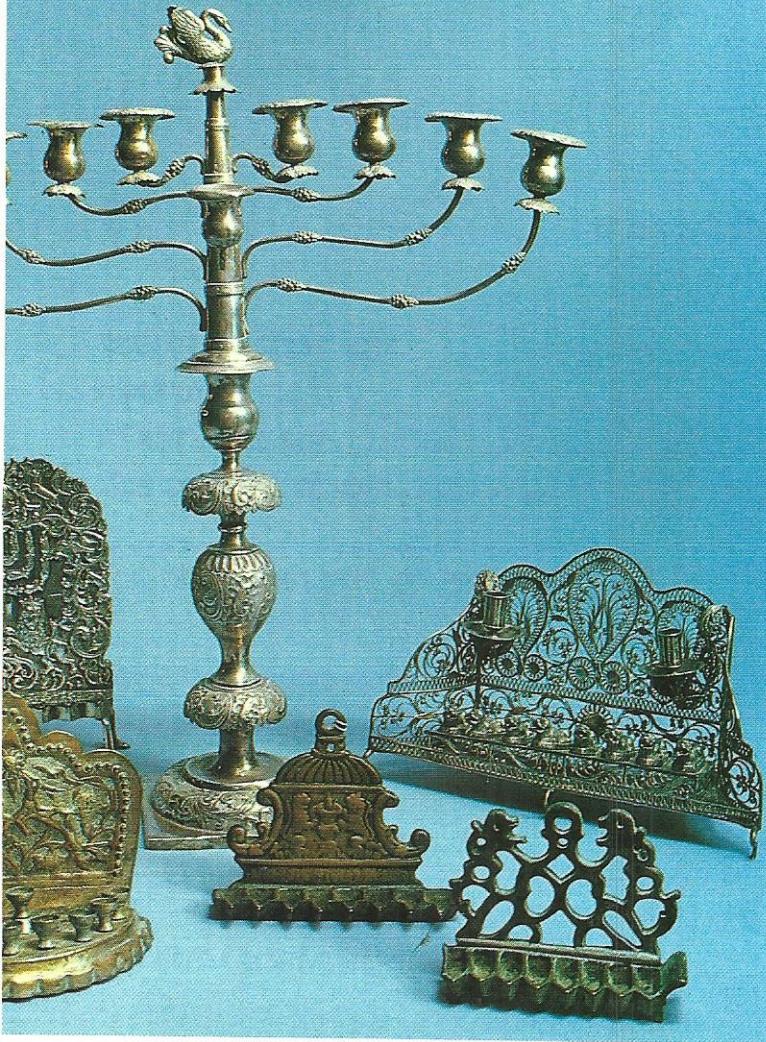
מִדּוּעַ? — הַמּוֹן סִיבּוֹת!

הַעִינִים שְׁלִי אָוְהָבָות אֶת הַחֲגָה בְּגַלְלָה הַגְּרוּתָה הַרְבִּים
הַדּוֹלְקִים בְּחַלוֹנוֹת. הַפֶּה שְׁלִי אָוְהָב אֶת הַחֲגָה בְּגַלְלָה
הַסּוֹפְגִנִּיות וְהַלְּבִיבִות הַטְּעוּמִות שָׁאַיָּמָא מְכִינָה, וְהַאֲרָפָה
שְׁלִי נְהָנָה מִהְרִיחָה הַמְגָנָה שְׁלַחְנָן.
הַידִּים נְהָנָה לְשַׁחַק בְּסִבְיבּוֹנִים, וְהַלְּבָב שְׁמַח מְשִׁתִּי
סִיבּוֹת. לֹא נָעִים לִי לְהַזּוֹת, אֲבָל אָוְרַ זָאת:
אַנְּיַ אָוְהָב מְאֹוד חֹפֶש וּבְחֲנוּכָה יִשְׁחַופְשָׁה שֶׁל מְסָפֶר
יִמִים, וְחוֹזֵן מִזָּה מִקְבְּלִים דָמִי חֲנוּכָה.

סְבָא שְׁלִי קוֹרָא לְדָמִי חֲנוּכָה "מָעוֹת שֶׁל חֲנוּכָה".
סְבָא, "שָׁאלָתִי אֶתְךָ, "מִדּוּעַ דּוֹוקָא בְּחֲנוּכָה נָוֹתְנִים
לְלִילְדִים דָמִי כִּיס?"
סְבָא הַצְטִיחָק וְתוֹקֵן אֶת דָבְרֵי: "לֹא דָמִי כִּיס אֶלָּא דָמִי
חֲנוּכָה, אוֹ מָעוֹת שֶׁל חֲנוּכָה".
אוֹ לִמְהַנְּזִנְתִּים מָעוֹת שֶׁל חֲנוּכָה וְלֹא, לִמְשָׁל, מָעוֹת שֶׁל
פֶסֶף?" שָׁאלָתִי.

"הַכּוֹל בְּגַלְל הַסִּבְיבּוֹן", הַסְּבִיר סְבָא.
כִּדְיַי שְׁמַשׁחָק הַסִּבְיבּוֹן הַיְהָ יְתִיר מְעַנְיִין וּמְזֹתָה, נָוֹתְנִים
לְלִילְדִים מָעוֹת, כָּלּוֹמֶר מִתְבָּעוֹת, כֹּךְ יָכֹלִים הַיְלִדִים
לְהַפְּסִיד אוֹ לְהַרְזֹוּחַ אֶת מְעֹזְתֵיהֶם בְּמַשְׁחָק".
אַנְּיַ חֹשֵׁב שְׁפָעָם הַדָּבָרִים הַיוֹ פְּשׁוֹתִים יוֹתָר.
לִמְשָׁל עֲנֵנִין מָעוֹת שֶׁל חֲנוּכָה. פָעָם קִיבְּלָה מָעוֹת וְהַיּוֹם
מִקְבְּלִים שְׁטָרוֹת.

חנוכיות



"ילדיים, אולי תציעו הצעות מעניינות מה כדי לעשות בכספי?", אמר רמי המדריך.

"נקנה אקווריוון (כך אומרים הגודולים) ודגים", הצעיז דין שאוהב מאוד חוות.

"נקנה צבעים זוהרין", הצעיה בהתלהבות מיכל "הציירת".

ואפרת אמרה בשקט: "אולי כדי שנייתן צדקה בסטר?" "ההצעות שלכם יפות מאוד.", אמר רמי.

אחר-כך עשנו שתי חיבות גדולות.

על התיבה האחת כתבנו: הצעות. לתייבה הזאת של של כל ילד פתק שעליו כתוב את ההצעה מה לעשות בכספי.

ועל התיבה האחרת כתבנו: קופת הילדים.

במשך השבוע הראשון הילדים כסף לקופה, ובסוף השבוע היו לנו יותר ממאה שקלים. אני חשב שהרעיוון שלי היה חשוב כי עכשו כולם מרגשים שיש לנו מטרה מסוימת, וכולם מתאמצים וחושבים על כל מיני רעיונות מעניינים וכותבים ל"תיבת ההצעות".

שלום מימי

תומר

.nb.

כל ילד טרם חמשה שקלים מדמי החנוכה. דפנה סייפה לנו, שהיא קיבלה בסך הכל חמישה שקלים דמי חנוכה. אז הילדים החלטתו שהיא תתרום רק שקל. אני חשב שזה צודק.

מה הקשר בין "מתן-בסטר"? *אנו, נאנו*

בשנפטר סבא יעקב, באו המונים ללוות אותו בדרךו[האחורונה](#). אחר-כך ב"שבועה" התגללה הסוד של סבא יעקב. רק אז הבינו בני המשפחה מדוע עשה סבא ביקורי חולמים דונקא בשפט.

בשבת מותר לרפא וזו אפלו מצווה, אבל מי שמחמיר בקיום המצווה לא לocket "שבד שבת". סבא, שהיה תלמיד חכם, ידע זאת. סבא החמיר עם עצמו. מה עשה סבא? היה מבקר בשפט את החולמים העניים ומטפל בהם. במושגיאי שבת, כאשר החולה היה רואח לשלים בעד הטיפול, היה סבא יעקב "נעלב" ואומר: "לא מגיע לי כסף, hari אתם יורעים שאני לא עובד בשפט ולא משתפר בשפט". כך היה סבא יעקב מקיים את מצוות "מתן בסטר", ומפני שהוא רופא, הוא קיים "מתן בסטר" לא בכסף, אלא נתן טיפול מסור ותרומות חינם לאנשים שלא יכולים לשלים בעד הטיפול, והאריך את חייהם.

זה הסיפור שישפרתי למורה חנה ולכיתה. אני חושב שהסיפור האמתי הזה יפה מאד, ולבן כתבתי אותו ביום.

עוד שאחתוכ שוב להחראות
אוון.

לפעמים אני חולם שאני פוגש את סבא של אימה שלי.

לפעמים אני חולם שעדרין הוא בחיים.

ראיתי חמננות שלו ושמעתי מאימה המון סיפורים עליו,

או לפעמים נדמה לי אפלו שאני מכיר אותו.

חבל שהוא נפטר לפני אני נולדתי.

חבל אני לא בין (הסביר: בין זה הבן של הננד).

לסבא שלו אמר קראו יעקב, אבל כולם קראו לו "דוקטור"

כי הוא היה רופא.

היום למדנו בבית הספר על צדיק אחד שהיה נתן צדקה

בסטר. פתאום התרגשתי מאד מאד. פתאום הבנתי

שגם סבא יעקב היה צדיק גדול, צדיק כמו הצדיק

שבספר ואולי אפלו יותר.

הצבעתי גבורה גבורה שהמורה חנה תראה, וביקשתי רשות

לספר סיפור על סבא יעקב הצדיק, סיפור שאימה שלו

סיפה לי.

וככה אמרתי:

"לאימה שלו היה סבא רופא — צדיק.

כל שבת אחרי הקידוש היה לocket את תיק הרופאים

ויצא מן הבית. לבני המשפחה הוא אמר: 'אני צריך

לבקר חולה'.

בני המשפחה התבפל או מאד: מדוע דונקא בשפט? מה

כל פריך? ובכלל אין זה שבכל שבת יש מקרה דוחוף

ודונקא באותו שעה?

אבל סבא יעקב לא פירט ובני המשפחה לא שאלו.

טיול בירושלים

האריכיאולוגים מצאו רצפה, מדיניות, כלים וחלקים מן הקירות. הם שחזרו את הבית, כלומר: השלימו את מה שהייתה חסר. וכך אפשר לטויל בבית, לעבור מחרד לחדר ולעלית ולרדת במדרגות. חשבנו שהטיול נגמר אבל היא לא סיירה לנו שעכשיו אנחנו הולכים ל"בית השופר". המורה אמרה לנו שעכשיו אנחנו נמלחים לטיול בית השופר... בבר ניחשנו...

דן אמר שזה בטח בית שנשרף בזמן חורבן בית המקדש. המורה לא אמרה לנו מה יש בבית, היא רק אמרה שמחפה לנו חומיה מרגשת. ובאמת הביקור בבית השופר היה מרגש מאוד. נכנסנו לבננה שהיא פעם בית ובו כמה חדרים קטנים. המדריך הסביר לנו שכאשר הרומים שרפו את בית המקדש, הם שרפו גם את כל בתיהם היהודים. חודש ימים השתוללה השופרה.

הבתים התמוטטו וכיום שלא מתחרב, מתח שרשפה או שנתקבר תחת המפולות. גם "הבית השופר" נשרף והתמוטט באש הקיא, רואים את זה לפניו האבני והמפוחות. מתחת לאפר ולפיכך מצאו בימי בית מנוצצים. עופר שאל איך נשברו הכלים, והמדריך הסביר שהשרפה הביאה למפולת, והקירות שהתמוטטו נפלו על הכלים ונשברו אותם. אבל נמצאו גם כמה כלים שלמים, וכמה אבני משקל. את הכלים השבוריםஇயோ (חיברו) ונתקבלו כליא כתישה

יום של, היום היינו בטויל בירושלים. אני אוהבת מאוד טיולים, אבל חci אני אוהבת לטויל בירושלים.

היום טילנו ברובע היהודי, בירושלים. אפשר להגיד שביקרנו בבתים של יהודים מלפני כמעט אלף שנים. לא ממש בבתים, אלא בשירדים אריכיאולוגיים (אייז מלחה! עד שלמדתי אותה!).

האריכיאולוגים חופרים באדמה לأت ובזיהרות ומוציאים שברים של כלים עתיקים, אחר כך יש מומחים שמחבריםשוב את השברים האלה לכליים (קוראים לזה איחוי או ריפוי). מכך אפשר ללמוד על צורת החיים באותו תקופה. לעיתים חושפים כלים שהם שלמים ולפעמים חושפים אפילו יסודות שלמים של מבנים, או בית כנסת או כל מבנה אחר. וכך אפשר ללמוד הרבה בדברים על האנשים שהיו אז.

היום ביקרנו בבית קטן (בית שחשפו בחפירות). זהו בית מהודר של כוהנים מתוקפת בית המקדש השני (זה שהרומים טימאו ושרפו). הבית שביקרנו בו היה משוחזר ("משוחזר") היא עוד מלחה חדשה שלמדתי היום. המלה "שוחזר" מזינה את המלה "להזכיר", ובאמת פירושה להזכיר דבר הרוס לנצח הקודם שלו).

ראינו תמונה של הַזְרוּע וַהכִידֹן כַּפֵ שָׁמַצָא אוֹתָם.
זה היה בָּאָמָת מַרְגִש.

הרגשתי באילו גם אני חייתי באotta תקופה, כי לפעמים
לראות דברים, זה יותר מסביר מפל מה שדמיון יכול
להסביר.

ציפי

מבז'לה, סירוי בישול וספללי מדידה.
המדריך סייר לנו שכאשר חשבו את הבית מצאו זרעו
של אדם, וקרוב מאוד לזרע נמצא פידון ברזל. הפידון
יה קרוב ליד, ויתהכן שאחד הלוחמים רצה להגיע אל
הכידון אבל לא הצליח. הוא נשרף.
אחר-כך ראיינו מופע אור-קולי שמספר על החורבן.



ט"ו בשבט הוא החג של הארץ

אחר כך מר כהן שאל את הילדים איך נוהגים אצלם
בבית.

"אצלנו בבית", אמרה מיכל, שסבא שלה נולד בעיר,
"אצלנו בבית אומרים תפילה מיוחדת בט"ו בשבט. אני
לאזכור לבדוק את התפילה, אבל אני זוכרת את התוכן:
שללה". אחריו רגע של מחשבה מיכל המשיכה וסיפרה:
או ככה: בתקופה הזאת מבקשים מה, שימוש על
הẤתוראים ויתן להם לגדל יפים ומוהודרים, כדי שהחג

הסוכות יהיה אפשר לברך עליהם".

"יפה" אמר מר כהן ונתן את רשות הדיבור לשירי
החברה של מיכל, שהצבעה גבורה גבורה ובחוזר סבלנות.
ושיריה אמרה: "נורא מוחר, סבא שלי בא מפולין וגם ממוני
שמעתי על המנהג זהה. חשבתי שזה מנהג של הקהילה
שלו, ועכשו נודע לי שיש מנהגים מסוימים לספרדים
ולאשכנזים".

"גולנו עם אחד" סיכם מר כהן, ובධוק או צלצל הפעמון.
אבל אנחנו לא יוצנו להפטקה, כי עכשו הגיע תור
הנטיעות.

הוציאנו את האוכל, נטלנו ידיים וישבנו לאכול.
אף פעם לא ראיתי כיთה כל כך שקטה. אכלנו בשקט
וחיכינו שהמורה תניד לנו מחי יוצאים לניטעות ואיפה
נותעים.
וכך היה.

שלום יומי, איד אפשר להאמין לשירים. הנה, עובדה! השיר וכי

מפורסם לט"ו בשבט אומר:

"השקריה פורתה
ושמש פז זורת"

אתמול היה ט"ו בשבט, השקדריה הייתה כמעט ערומה,
ואנחנו רעדנו מktor. השמים היו מעוננים וזה "شمץ פז"
שבשיר פשוט הפתסתה בשמייה ענן. ככה זה, שירים
לחוד ומציאות לחוד.

אבל אל תבין אותי לא נכון. אני בחרلت לא מתלוננת.
היה לנו ט"ו בשבט מהנה מאד.

בהתחלת, בפוך, אחרי התפילה, נכנס לכיתה מר כהן,
אביו של תומר. המורה הזמניה אותו.

לא, לא מפוני שתומר הפריע בשיעור. המורה הזמניה
אותו בברך לספר לכיתה על מנהגי ט"ו בשבט.

מר כהן נולד באיזמיר שבטורקיה, והוא סייר לנו על
מנהגי ט"ו בשבט בקהילה יהודית תורכיה.

לדעתו, מנהגי ט"ו בשבט בכל קהילות-ישראל דומים
מאוד. בכל העדות נהוג לאכול פרות ולברך עליהם.
אפיו בקהלת של מר כהן יש כל מיני מנהגים, יש
שנוהגים לברך על סתם פרות, ויש שנוהגים לברך על
שבעת המינים הארץ ישראל נשבחה בהם, ויש שנוהגים
לברך על כל פרי של ארץ ישראל.

המינים הארץ ישראל נשבחה בהם, ויש שנוהגים לברך
על כל פרי של ארץ ישראל. כך, למשל, נהגו בקהלת של
מר כהן.



"האָוטּוֹבָס מְחַכֵּה בְּחִינֵן" אָמָרָה הַמֹּרֶה, "כְּשַׁתִּסְיִמוּ אֶת
הַאֲרוֹחָה נְבָרֶךְ וְנִצְאֶא לְדָרֶךְ".

"אִיפָה נִיטָע?" שָׁאֵל עֹופֶר.
בְּיִשְׂוֹב דֹּולֶב" אָמָרָה הַמֹּרֶה. הַמֹּרֶה סִיפָרָה לָנוּ שְׂדֹולֶב
הַוָּא בְּיִשְׂוֹב צָעִיר בְּשׁׂוֹמְרוֹן. הַמֹּרֶה הַסִּפְרָה לָנוּ שְׁרָק לְפִנֵּי
חֹדֶשׁ עַלְוָה המִתְיִשְׁבִּים עַל הַקְּרָקָע, וְלֹכֶן עַדְיַין אֵין שֶׁם
עַצִּים.

אַחֲרֵכֶن הַמֹּרֶה הַצְבִּיעָה עַל בְּרִזָה שְׁקִישָׁתָה אֶת הַפִּיתָה.
בְּבִרְזָה הִיא פָתָוב:

"כִּי הָאָדָם עַז הַשְׂדָה"

וְהַמֹּרֶה אָמָרָה:
"נִחְפְּלֵל בְּלֶבֶנוּ שְׁהִיְשֹׁב הַצָּעִיר דֹולֶב יִגְדָּל וַיִּתְחַזֵּק כְּמוֹ
הַעַצִּים שְׁנִיטָע שֶׁם הַיּוֹם".

אַנְיִילָא יָדַעַת מַה הַרְגִּישׁוּ הַילְדִים הַאָחֶרֶם, אַבְלָא אַנְיִ
הַתְּרַגְּשַׁתִּי מָאֹוד. זָכְרָתִי שֶׁלִמְדָנָנוּ עַל מִצּוֹות יִשְׁוֹב הָאָרֶץ
וְעַל מִצּוֹות נְטוּיוֹת בָּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל וְחַשְׁבָתִי: יַלְדִים לֹא
יִכּוֹלִים לְבָנוֹת בָּעֶצֶם יִשְׁוֹב בָּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, אַבְלָא יַלְדִים
יִכּוֹלִים לְנַטּוֹעַ, וְכֵן לְהִיּוֹת שָׁותְפִים בְּהַקְמַת יִשְׁוֹב.

זֶהוּ לְהַפְעָם
שׁוֹלְמִית

מִשְׁנָכֶנָס אֲדָר מַרְבֵין בְשִׁמָחָה

דַנִי היה ה"מזפירה". חשבנו לראשו מטפה וצבענו לו את השפתיים ב"אודם".
היה מותר לדני אפילו לענות לטלפון, מפני שהוא היה "המזפירה". אנחנו ה"מורים" ישבנו בהפסקות בחרדר המורים ושתינו המזון כוסות תה... ומה היה כי מצחיק?

הכי מצחיק היה בהפסקת האוכל. המורים היו צריכים לפ eros מפיות ולהוציא את האוכל בשעת הארוחה המזורה דיברה אף על פי שהיא אסורה, אז נתתי לה עונש לכתוב מה פעמים: "אין מישיחין בשעת הסעודה".

אחר כך הלכנו לטויל בשירה ומצאו צב קטן וחמוד. והיה ביף כי לא היינו צריכים לכתוב חיבור על הטויל. רק המזורה הייתה מסכינה, כי רק היא הייתה ארכיה לכתוב היבור על הטויל.

הפעם באמת חזרנו עייפים אך מרוצים. המזורה, לעומת זאת, הייתה עייפה, אבל אני לא בטוח שגם מרוצה.

חותמת(ת): צחי המורה או ב"נַהֲפֹךְ הוּא": 'חין'

שלום יומני.

היום ראש חדש אדר, ועל חורש אדר נאמר, בידוע, "משנכנס אדר מרביין בשמחה". ואיך "מרביין בשמחה"? בבית ספרני יש מסורת של "נַהֲפֹךְ הוּא". בראש חודש אדר המורים הופכים ליום אחד לתלמידים, והתלמידים — למורים. השנה הפיטה בחרה בי להיות המורה".

כל הלילה לא ישנתי מרוב התרגשות. בהתחלת השבת לי עצמי: "איזה ספר ברא לי לקרוא לאחרים בכיתה"? אחר פרה לי קשה להחליט אם לילדיים או אחים או אם לקחת אותם לטוויל. לבסוף, למד אותם ציר או אם לתקן את כל התכניות, פתאום צחה לי בשכמעט גמרתי לתקן את כל התכניות. השבתי מתחשבה חדשה, מתחשבה באמת מצחיקה. השבתי לעצמי: היכן ברא לי להושיב את המזורה חנה? בספסל הראשוני — לא ברא, כי היא אולי תעיר לי הערות. ובספסל האחרון — אולי היא לא תראה מה שבתו על הלוות.

בקיצור, כל הלילה הייתי עסוק במחשבות ובຄאות, וכך אשר בבר הצלחתני להירגע ולהירדם... הגיע הבוקר ואני העירה אותה. וזה כמו שפתח בכל הימים: קמתי, התרחצתי, החלבשתי והלכתי לבית הספר. בכל פעם שאני נזכר מה שהיה באותו יום בבית הספר, אני מתפרק מצחוק. איך בידור!

"מִבְצָעַ מֹשֶׁה" הוּא כְּמוֹ יֵצֵאת מִצְרָיִם

שמספר עליה בתורה. כולנו התגעגענו לארץ ישראל, אף על פי שלא הפגנו אותה. יום אחד החלטנו ללכת לארץ ישראל, לכת לירושלים. יczango מון הבית בחשי (בזוד), והלכנו ברגל חדש וחצי, הלכנו ברגל ממש ארבעים וחמשה ימים. ביום ישנו, ובלילה הלכנו. הדרך הייתה קשה וגם פחדנו שהגויים יגלו אותנו. כך הלכנו עד שהגענו אל ארץ שנקראה סיכון. בסודן חיכינו שנה וחצי, ואז יום אחד אמרו לנו: קומו, הגיע התור שלכם לעלות לארץ ישראל. ובאמת, בעיר מרטום חיכו לנו מטוסים. שם טסנו לאرض ישראל. ואבא סיים את הספר ואמר: "עבדים חיינו, עטה בני חוריין". אחר כך שרו כולם "עבדים חיינו — עטה בני חוריין". אני חולש שבאותו סדר הרגישו כולם כולם פאילו הם יצאו מעבודות לחירות.

חג שמח וכשר
קולדם: אבררו
עכשוו: אברהם.

את הפרק ביום זה רוצה לפתוח במלים מיוחדות. העתקתי אותו מ厚厚ה של פסח".

"בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים".

לחברים שלי זה אולי קצת קשה להרגיש פאילו הם יצאו ממצרים, אבל לי זה קל-קלות, כי אני יצאת ממצרים ב"מבחן משה", שנקרה בכך על שם יצאת ממצרים, אני לבן, כשהאני קורא בהגדה את ספרו יצאת ממצרים, ואני נזכר ביצאת מצרים היא הייתה נס גדול, ואני מבין את המשפט "בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים".

בשנה שעברה חגנו את ליל-הסדר, בפעם הראשונה בארץ ישראל. בשנה שעברה חגנו בפעם הראשונה בבני-חורים.

משפחתי דבר הזמין אותנו לחגוג אתה את ליל הסדר. משפחתי דבר היא משפחה ישראלית שגורה בשכונה שלנו.

אני אף פעם לא אשכח את אותו סדר. בשגענו לספר יצאת ממצרים ביקש מר דבר מאבא שיספר להם על "מבחן משה".

ואבא ספר: "בהתחלה גרנו באתיופיה. כולנו היינו עובדי אדמה. גם סבא גר באתיופיה. סבא היה איש חכם, תמיד היה מספר לנו על הארץ ישראל, על הארץ שלנו, הארץ

טכני

לפעמים קשה לשמה

היה אבא נחרדר, ואיש שכולם אהבו. ביום הזיכרון יש לי מצב רוח עצוב כל היום. ואז,פתאום, במערב, נשמעת צפירה ובטלוייזה אומרם "תָּמִים יוֹם הַזִּיכְרוֹן", ופותחים את חגיגות יום העצמאות. אני יודעת שביום העצמאות צריך לשמה, כי יש לנו מדינה משלנו. מדינה כל כך מוצלחת ומתקדמת. אני יודעת שצורך לשמה, אבל אני לא יכולת. מה לעשות? אני פשוט לא מצליחה לשמה.

אני ממשיכה לחשוב על דבר לצריך לשמה עם מדינה אבל בלי אבא. אני ממשיכה לראות בדמיון את החיים של אבא של נדב, ואני נזכרת איך היה מעורב אותנו להתחנן ולא להתעורר.

ביום הזיכרון אני נזרא מתגעגעת אליו, וכך על פי שבטלוייזה אמרו ש"תָּמִים יוֹם הַזִּיכְרוֹן" – אצלם בלבד נמשכים הגעגועים, והשנאה לא כל כך נכנסת לבב. אבל אחר, בשאלך עם הורי לצדעה ואראה את הארץ היפה שלנו, אחר, פשarraה את חילו צה"ל הגאים, אני בטוחה שהוא תיכנס לי השמחה לבב.

גם בשנה שעברה הרגשתי לך ביום הזיכרון, אבל ביום העצמאות הרגשתי עמו שמחה וגאונה.

דגנית

שלום יומני.

היום בשעה 11.00 בדיק נשמעה צפירה בכל הארץ, וכולם עמדו בשקט וחשבו על החילונים הגיבורים שנפלו במלחמות ישראל.

נזרא עצוב ביום הזיכרון. ברדיו משמעיים שירים עצובים, בבית הספר עושים "מסכת" ומצירפים את חללי צה"ל. אבל הכי עצוב לי שאני שומעת את הצפירה, כי אז יכולים כולם מפסיקים לעשות דברים, יכולים עומדים בשקט בשקט וחושבים.

המכוניות נעצרות. הפועלים מפסיקים לעבוד, אפילו הילדים היכי שוכבים עומדים בשקט בפתחם.

אני חושבת שהילדים נזקרים באבא של נדב.

נדב לויד בפתחה המקבילה. אבא שלו נהרג במלחוזים. הרכב שבו נהג עלה על מוקש. אבא של נדב נפצע קשה ואחרי כמה ימים מת.

מazel – כשהוארים "יום הזיכרון לחילו צה"ל" אני חושבת בעיקר על אבא של נדב. אהבנו מאוד את אבא של נדב.

בבית של נדב תלוי תצלום. רואים בו את אבא של נדב לבוש מדים והוא עטוף בטלית ומתרפל תפילה-שחרית. מסביב רואים מדבר ומאחוריו אבא של נדב רואים טנק. כי אבא של נדב היה קשר בחיל השירות. אבא של נדב היה גם ספודטי. הוא היה מאמין אותנו בקדורסל, הוא היה מדריך אותנו בטווילם, ובכלל הוא

לְלִיְג בֶּעָזֶם

עצות ללי'ג בעזם

שלום יומני.

לי'ג בעזם מתקרב, ואני דואג מאד.

אתה חושב שנספיק לאסוף מספיק עצים למדורה?
אני גם לא כל כך יודע איפה בראשית לעשות את המדורה.
בשנה שעברה הצלנו אנשים בשכונה שהצען והפיכ
הפריעו להם.

אני חושב שכדי שכל האנשים יגיפו את התריסים בזמן
שהמדורה בוערת, אף לא יעופו לתוכה הבתים שלהם
חתיכות ניר שרוף וגם כל מיני לכלוכים. היום אני כותב
בקיצור, כי אין לי זמן.

קבענו לאסוף עצים למדורה, ונחנו צרייכים לאסוף
הרבה עצים לפני שיחשיך.

אולי לא יהיה לי זמן לכתוב

עד אחריו לי'ג בעזם

אודי

הפתעות לשבועות

דבש וחלב תחת לשונך

(שיר השירים פרק ג פסוק י"א)

גבינת שומיר.

כבר לפי השם אפשר לדעת שהוא מתפוך להכנת גבינה
בטעם שום ושמיר.

ההכנה קלה, ממש קלִי-קלות.
לגבינה לבנה 9% מוסיפים תבלינים מוכנים.

1 כפית שמיר

1 כפית אבקת שום או שום גיבישי

1/4 כפית מלח.

בוחשים הכל בتوزק קופסת הגבינה, והשומיר מוכן.
אפשר להגיש בצלחת זכוכית ולקשט את הצלחת בغمבה
או בזית.

בתיאבון
וחג שמח
דפנה

שלום רב (ככה אומרים ברדיו!)

שבשבוע הבא נהוג את חג השבועות.

כבר קישטנו את הפיטה בিירק. ועדת כיתה הכינה ביצה
גדולה שעלייה כתוב באותיות גדולות: "דבש וחלב מה
לשונך" ובאותיות קטנות בסוגרים כתוב: (שיר השירים
פרק ד, פסוק יא).

המורה הסבירה לנו שהتورה נמשלה לדבש וחלב ולבן
נוזגים לאכול מאכלי חלב בשבועות.

עכשו אני רוצה לכתוב מתקונים למאכלי חלב.
לא אני המצאתי את המאכל אימא שלי לימה
אותה להכין אותו.

אני חושבת שככל ילד או ילדה יכולים להכין מאכל
לשבועות.

שנה עברה, הגיע הזמן שנסויים את היוםן

מובן שהספמנון בשמה, בכלל, אני חושבת שזה מעניין מאוד לדעת מה המורה חושבת על הכיתה. המורה חיכאה ואמרה: "כבר כתבת". היא הוצאה מתיקת את היוםן שפתחה, ונתנה לכל ילד דפים משוכפלים. אני חחלהתי להרבה את הדפים האלה ביום האיש שלי. וכן כתבה המורה חנה:

שלום ילדים,
עbara לה שנה, והנה אני מוצאת את עצמי מפרקרת ומספמת. חוזרים אתם את היום שבו הצעתי לכם שנכתב יומן? אני זכרת כיצד חשבתם שלא תוכלו לעמוד אטמול. אני זכרת כיצד את היום ההוא כאילו זה היה במשימה. אני זכרת את ההתלבויות שלכם, מה בקדאי נכתב.

עbara לה שנה, והנה בידי ספר היוםנים. כולכם הצלחתם לכתוב. התגברת על החששות, התגברת על הפחד וכתבתם דברים יפים. לא פעם סיtero לילדיים עד כמה הם נחנים מהפתיחה. אבל אףלו חיבר חrho לכתבם היוםן:

כמה טוב
יוםן לכתב

זה הפרק האחרון ביוםן של. במשך שנה שלמה כתבתי את היוםן. לעיתים כתבתי בחשך ולפעמים מפנוי שידעת שצורך.

אתמול אספה המורה את כל היוםנים. מכל היוםנים נעשה ספר; ספר שאנו, ילדי הכיתה, כתבנו בעצמנו. רק דבר אחד חסר לספר: שם.

שולמית הצעיה שקרה לו: "כל יום קורה דבר נפלא". יואב אמר שלדעתו זה שם ארוך, והצעיע את השם יומנו, שזה חיבור של המלה "יומן" והמלה "koleno". יואב הסביר שכאשר קוראים את היוםן אפשר לעצום את העיניים ולראות בדמיון כל מה שקרה לנו השנה, כמו בקורס. יפעת שאלת את הילדים מה דעתם על "יומנהדר", כי ביום סיפרנו על דברים נחרדים. ותומר אמר שהוא בכלל לאओב מלים מחוברות וצריך למצוא שם מסביר, ולא שם שצורך כל הזמן להסביר אותן.

עמייח הצעיע את השם "יוםן הכיתה", אבל כולם התנגדו כי יוםן הכיתה זה שמו של היוםן שבו המורה כותבת את שיעורי הבית וכל מני הערות. בקיצור, בינתיים אין לנו שם לספר היוםנים, וזה מעצבן.

עכשו אני רוצה לספר על דבר אחר. היום קרה לנו דבר מעניין ומרגש מאוד. המורה נכנסה לכיתה ואמרה: "ילדים, גם אני רוצה להיות שותפה ליוםן שלכם. מה דעתכם שאותם הסיום ליוםן?"

עכשו יש לנו יצירה משותפת, ספר מגון ומעניין. כל אחד מכם תרם חלקו ליצירה זו. במאז משותף בינו בית, כל אחד הניח בו אבן. בעוד שנים רבות, בשיינך איש לדרכו, היה היום הזה החותם המקשר בינו.

אני מאהלת לכם כולם חופשה נעימה ומעילה.
המורה חנה

.נ.ב.

אני רוצה לציין שלדים אחדים הרגישו שהיומן הוא דבר אישי ולא רצוי לשחרר את כל הפתיחה בחתוניותיהם. אולי הם כתבו סודות, אולי משאלוות ואולי סיפרו על רגשות פרטיים מאד. אני מבינה אותם ומכברת את רצונם.

זה מה שהמורה חנה כתבה ביום הפתיחה.
אנחנו לא כך הבנו את המשפט "במאז משותף בנינו בית", המורה חנה הסבירה לנו שה דמי, שה "פְּאַילוּ".

זהו ! כתבתי מספיק להיום.

שלום סופי

מumni אמונה